נעם דובב

שני שירי קרנבל פלינדרומיים

הִלולה

הִלּוּלָה
הַלַּיִל

הַלַּיְלָה
הַזֶּה
זֶה
הַלַּיְלָה

לִי, לָהּ
הִלּוּלָה

מחולל לוחם

אָץ אֵלַי זָר
בִּלְבוּשׁ לוֹחֵם
דּוֹקֵר

בַּלֵּב
נִרְקַם חִבּוּר
קָרוֹב, חַם

קַרְנָבָל!
בְּרִקּוּד מָחוֹל
שׁוּב לִבְּרָזִיל אֵצֵא

נשף מסכות

ג'ואו דה ריו (João do Rio)

התינוק בטוטו הוורוד

מפורטוגזית: **יעל סגלוביץ**

"אין מי שיוצא לקרנבל בלי ציפייה לעודפות, ציפייה להתרגשות קצה של הבשר ולהפרזות המופלגות ביותר. התשוקה, כמעט כואבת, מושרשת בכול, מחלחלת לאווירה. הכול נושם פאר, הכול נגוע בחרדה וברעידות, ובארבעת הימים הרודפניים הללו, של זינוקים, של צווחות, של פריצות ללא גבול, הכול אפשרי."

הו! סיפור על מסכות! למי אין כזה בחייו? הקרנבל מעניין ולו כי הוא מעניק לנו את תחושת הציפייה הדרוכה... בכנות. לכל אחד יש סיפור הקרנבל שלו, עסיסי ומחריד, מצמרר או מלא זימה מרושעת. קרנבל ללא הרפתקה אינו קרנבל. לי עצמי השנה הייתה הרפתקה...

הייטור דה אלנקר התמתח עצל על הספה, מתענג על סקרנותנו. בטרקלין היו הברון בלפורט, אנטוליו דה אָזַמְבּוּגָ'ה שאתו היו כל הנשים מסובכות, ומריה דה פלור הבוהמיינית האקסצנטרית, כולם בוערים לשמוע על ההרפתקה של הייטור. שתיקה דרוכה נפלה. הייטור, מעשן סיגר **יאנאקליס** מקורי, נראה שקוע במחשבות.

– זו הרפתקה עליזה? – שאלה מריה.

– תלוי במזגו של האדם.

– מטונפת?

– לכל הפחות, מפחידה.

– במשך היום?

– לא. לפנות בוקר.

– בשם אלוהים, בן אדם, ספר! – התחנן אנטוליו. – תראה, מריה כבר נהיית חולה.

הייטור ינק נשיפה עמוקה מהסיגר.

– אין מי שיוצא לקרנבל בלי ציפייה לעודפות, ציפייה להתרגשות קצה של הבשר ולהפרזות המופלגות ביותר. התשוקה, כמעט כואבת, מושרשת בכול, מחלחלת לאווירה. הכול נושם פאר, הכול נגוע בחרדה וברעידות, ובארבעת הימים הרודפניים הללו, של זינוקים, של צווחות, של פריצות ללא גבול, הכול אפשרי. איש אינו מסתפק באחת...

– או באחד – התפרץ אנטוליו.

– החיוכים מזמינים, העיניים מתחננות, הצחקוקים נפוצים באוויר כמו רסיסים קוצניים. יכול להיות שהרבה אנשים מצליחים להישאר אדישים לזה. אני מרגיש הכול. וכשאני יוצא בלילה להילולה בעיר, אני יוצא כמו מלח פיניקי לתהלוכת האביב, או כמו אזרח אלכסנדריה לערב עם אפרודיטה.

– יפה מאוד! – לחשה מריה דה פלור.

– מובן שהשנה ארגנתי יציאה עם ארבע או חמש שחקניות וארבעה או חמישה חברים. לא היה לי האומץ להיסחף לבד כמו סמרטוט בגל העצום של התשוקה והזימה של העיר. הקבוצה הייתה חליפת ההצלה שלי. ביום הראשון, בשבת, הסתובבנו באוטו בין המסיבות. בלי הבחנה, שתִינו שמפניה במועדני הימורים שהכריזו על חגיגות, וביקרנו במועדני **המָאשישי** הפשוטים ביותר. היה מהנה להפליא ובמועדון החמישי היינו כבר מסוחררים לגמרי. ואז הצעתי שנבקר במסיבה פתוחה ברובע **רֶקרֶיוֹ**. "אלוהים שישמור" – אמרה כוכבת המגזינים שהסתובבה אתנו "– אבל זה נורא! חברֶ'ה פשוטים, מלחים בבגדי יומיום, בחורות מהחלקים הכי שכוחי אל של רחוב סנט ג'ורג'י, ריח מזעזע, בלגן איום..."

– מה אכפת? לא נלך יחד?

ודאי שכן. הלכנו כולנו, הבנות מחופשות. לא היה ממה לחשוש, מימשנו את תשוקתנו הגדולה: להשפיל את עצמנו, לטנף את עצמנו כהוגן. נכנסנו בטבעיות והחורבן היה בכול, עם שחורות משרבבות שפתיים, מחוסרות שיניים, נוצצות בקטיפה מצחינה סביב במת הלהקה הצבאית, כל מייצרי השמנים הפשוטים מהסמטאות האפלות והדמויות ההזויות כמו זחלים שטניים שדוגרים בבקבוקי אלכוהול, בחורות אבודות של רחובות מסוימים, נערות, אבל עם תווי פנים קמוטים וחיוורים לגמרי, חיוורון של נייר סופג או נייר אורז. הכול כצפוי. אבל כשהקבוצה שלנו נעצרה מול הרקדנים, הרגשתי שמתחכך בי, שמנמן ומעורר תיאבון, תינוק בטוטו ורוד. הסתכלתי על הרגליים בגרביים הקצרות. נאות. בחנתי את הידיים, את מדרון הכתפיים, את קיעור החזה. נעים ביותר למראה. באשר לפנים, היו אלו פנים נועזות, עם שתי עיניים מתגרות, ושפתיים עסיסיות שכמו מציעות עצמן. האף היה מלאכותי, אף כה מושלם, כה מדויק, שצריך היה להביט היטב כדי לוודא שהוא מזויף. אבל לא היה ספק. הושטתי ידי וצבטתי. התינוק נרתע אחורנית ופלט באנחה: "אח, זה כואב!" אתם ודאי מבינים שרציתי לנטוש מיד ולעזוב את הקבוצה. אבל אתי היו חמש או שש גברות אלגנטיות שהיו מוכנות ומזומנות להשפיל את עצמן אבל לא לסלוח להגזמות של אחרים, וזה היה לא לָעניין לנטוש אותן בחיפוש אחר מסיבות אחרות ב**רֶקרֶיוֹ**. חזרנו למכוניות והלכנו לאכול במועדון מהודר ויבשושי בעיר.

– והתינוק?

– התינוק נשאר. אבל ביום ראשון, כשהסתובבתי עם הנהג שלי באמצע הרחוב, בתוך

ההמולה האדירה, הרגשתי צביטה ברגל וקול צרוד שאומר: "כדי להחזיר לך על אתמול". הסתכלתי. זה היה התינוק הוורוד, מחייך, עם האף המלאכותי, האף ההוא המושלם. עוד הספקתי לשאול: "לאן פניך מועדות היום?"

– לכל מקום – ענתה, אובדת בתוך ההמון הסואן.

– היא עקבה אחריך! – העירה מריה דה פלור.

– אולי זה היה בכלל בחור... – לחש בחשדנות אנטוליו החביב.

– לא להפריע להייטור! – אמר הברון, מרים את ידו.

הייטור הדליק עוד קצה **יאנאקליס** מוזהב, צחק, והמשיך:

– לא ראיתי את התינוק באותו הלילה, וגם לא בשני. ביום שלישי התפצלתי מהקבוצה וצנחתי לבדי לים הגדול של השחיתות, עם בגדים קלילים לעורי, וכל דחפיי הרעים שלוחי רסן. כל העיר הייתה כך. זה היה הרגע שבו הנערות מאחורי המסכות מצהירות על תשוקתן לנערים, הרגע שבו היחסים החשאיים ביותר נחשפים, שבו הבתולים מוטלים בספק ונראים לכולם חסרי פשר, הכבוד משעמם, ההיגיון הבריא מעייף. ברגע ההוא הכול אפשרי, האבסורדים הגדולים ביותר, הפשעים הגדולים ביותר; ברגע ההוא נוכֵח רק הצחוק שמדרבן את החושים, ונשיקה שאט־אט מתירה את עצמה.

רעדתי כולי, מלא ערגה כמעט מבעיתה לשחיתות. לא נערות מכובדות, מבושמות, מוּכּרות היטב, ודאי שלא קשרים משפחתיים, אלא שחיתות אנונימית, שחיתות פולחנית של להגיע, לתפוס, לגמור, להמשיך. זה היה מביש. למזלי, אנשים רבים סובלים מהרעה החולה הזו בקרנבל.

– הייתי אומרת!.. – לחשה מריה דה פלור.

– אבל המזל נטש אותי, נותרתי עם **גִינְיָה**, עין הרע של האינדיאנים. ברגע שהתקרבתי, ראיתי את הטרף המתוכנן שלי בורח. נקלעתי לאחד מאותם מרדפים בין הרחובות והכיכרות, ומצאתי את עצמי בסאו פדרו, משליך את עצמי לריקודים, מתערבב בחברה מטונפת, חיזרתי כאן, שם. כלום!

– ונהיית עוד יותר מתוח!

– בדיוק. הייתי במתח כמעט עד סוף המסיבה, ראיתי את כולם עוזבים, ועזבתי נואש עוד יותר. היה שלוש לפנות בוקר. התנועה ברחובות הידלדלה. המסיבות האחרות הסתיימו. הכיכרות, שהיו רק שעות לפני כן מוארות בזרקורים וזיקוקי די־נור, נפלו אל הצללים, מלווים בתחילתה של זריחה עירונית. כל מה שהצביע על החגיגה שהייתה, על ההתרגשות של העיר, היו מכונית אחת או שתיים שעשו דרכן בין עֵרמות הקונפטי, מקושטת במסכות מתנשקות או איזו תחפושת. הו! הרושם המערער שהשאירו הדמויות המוזרות הללו בחצי־הצל של השעות המתות, מתחככות במדרכות, משמיעות צלילים נשכחים של שקשוק! נדמה היה כאילו משהו בלתי מוחשי, עמום, עצום, עולה בחתיכות מן החושך... והמסכות השחורות, הרקדניות הקמוטות, האוסף האקראי של מסכות הרגע־האחרון שנגררות בעייפות! משם הלכתי לאורך לארגו דה רוסיו והמשכתי לכיוון משרד הפנים, כשראיתי, עומד בצד, את התינוק בטוטו הוורוד.

זו הייתה היא! הרגשתי את לבי פועם. נעצרתי.

חברים טובים תמיד נפגשים – אמרתי.

התינוק חייך בלי לומר מילה. "מחכה למישהו?" – היא הנהֵנה לשלילה. חיבקתי אותה. "תבואי אתי?", "לאן?" שאלה בקול מחוספס. "לאן שתרצי!" – תפסתי את ידיה. הן היו לחות, אבל מטופחות. ניסיתי לנשק אותה. היא נרתעה. שפתיי נגעו רק בקצה הקפוא של אפה. השתגעתי.

– כמעט...

– לא נזקקתי לשום דבר נוסף מהקרנבל, בעיקר כשהיא אמרה בקול מתנשף ותאוותני: "לא כאן!" הקפתי את מותניה והלכנו יחד בלי לומר מילה. היא נשענה עליי, אבל גם הובילה קדימה, ועיניה הלחות נראו מלאות באותה התשוקה החייתית שלי. בשלבים האלו של האהבה לא מדברים. לא החלפנו אפילו משפט. הרגשתי את הקצב הבלתי סדיר של לבי ואת דמי הנואש. איזו אישה! איזה רטט! הקפנו את הגן. מול הכניסה לרחוב לֵאוֹפוֹלְדִינָה היא עצרה, מהססת. אחר כך תפסה אותי, חצתה את הכיכר, והשלכנו עצמנו אל רחוב אפל בלי תאורה. בעומק הרחוב, עמד שומם ועגמומי בניין האמנויות. אחזתי בה. היא נצמדה עוד. איך עיניה הבריקו! עברנו את רחוב לואיש דה קמואש, ועמדנו ממש תחת הצללים של הקונסרבטוריון למוזיקה. השקט היה אדיר ולאווירה היה צבע חום־אדמדם עמום עם החשכה שנוקבה מעט על ידי אורות מרוחקים. בסגפנות הזו של הלילה, התינוק הוורוד השמנמן שלי נראה כמו דבר־מה שההפקרות שכחה מאחור. "ובכן נלך?" – חקרתי. "לאן?" "לבית שלך." "אה! לא, בבית לא תוכל...אולי כאן". "להיכנס, לצאת, להתפשט. אני לא כזה! מה את רוצה, ילדה? אי אפשר להישאר פה ברחוב. עוד כמה דקות יעבור כאן שוטר." "ואז מה?" "אין סיכוי שהוא יחשוב שאנחנו כאן מסיבות ראויות, לפנות בוקר ביום רביעי של האפר. אחר כך, בארבע, תצטרכי להוריד את המסכה", "איזו מסכה?", "האף". "אה! נכון!", ובלי לומר דבר משכה אותי אליה. חיבקתי אותה. נישקתי את ידיה, נישקתי את חיקה, נישקתי את צווארה. פיה הציע עצמו בתאווה. סביבנו העולם נעשה עמום וסתום. טרפתי את שפתיה.

אבל האף שלי הרגיש את מגע אף הפלסטיק שלה, אף עם ריח של שְׂרָף, אף שעשה לי בחילה. "תורידי את האף!" היא לחשה: "לא! לא! קשה כל כך לשים אותו!" ניסיתי שלא לגעת באף הקפוא על הבשר הלוהט.

אבל אף הקרטון הזה בלט, כאילו הוא גדֵל, והרגשתי מין אי־נחת בלתי מוּכּרת, תחושת מעצור מוזרה. "איזה גיהינום! את לא הולכת ככה הביתה עכשיו! הרי אחר כך זה כבר לא יסתיר דבר." "זה בהחלט יסתיר!" "לא!" חיפשתי את רצועת הגומי בשערה. לא מצאתי דבר. מחבקת אותי, מנשקת אותי, התינוק בטוטו הוורוד נראתה אחוזת דיבוק וממהרת. שפתיה שוב התקדמו אל פי. נכנעתי. האף התחכך בשלי, האף שלא היה שלה, אף התחפושת. ואז, מבלי שאוכל להתנגד, ידי התקרבה, התקרבה, ובעודי מצמיד אותה אליי בידי השמאלית תפסתי בפתאומיות את האף, ותלשתי אותו. כפוּת לשפתיי, עם שתי עיניים חדורות אימה וזעם, ניצב ראש מוזר, ראש ללא אף, עם שני חורים מדממים אטומים בצמר גפן, ראש שבהזייתי היה גולגולת עם עור...

ניתקתי ממנה, נסוג בבחילה עצומה שמילאה אותי. רעדתי כולי מאימה, מגועל. התינוק בטוטו הוורוד התמוטט על הרצפה כשגולגולתו פונה אליי, בבכי שמשך את שפתו העליונה וגילה ממש מתחת למחילות האף החשופות את שיניו הצחות. "סליחה!